

מרים גבריאלי שחקנית התיאטרון מספרת על רגעי שפל של שחקנית, על ימים של כמעט עוני, על ילדוּתה המופלאה בתל-אביב הקטנה על יסוריו של אדם הבוחר במישחק כמיקצוע ועל בגרותה המאוחרת

הלכתי ממקום למקום
לחפש עבודה
עד שהסוליות שלי
השתפשפו כמו סוליות
של זונת-דחוב

כמה שהציבו לי רגליים
ב"קאמר", מה שיוסי ידן
עשה לי — זה רדף אותי
המון זמן, איך שהם
לא רצו אותי בתיאטרון

השמועה שאני קצת דפוקה
עשתה לה כנפיים.
אני חשבת
שאני נורמלית,
ושכל האחרים דפוקים

ראיינה שרית ישי

„לא טוב היות

האדם לבדו!“

עזבתי את התיאטרון,
רציתי לעשות הסבה
מיקצועית, לפתוח מיסעדה.
בסוף עבדתי בתור מלצרית
אצל בני אמדורסקי

הור"י באו מאושווינצ'ים,
היא אושוויץ שהיתה קרוייה
בפי יהודיה אושפיצין —
שיבוש של המילה הארמית
אושפיזין, שכירושה אורחים

בגיל ארבעים נסעתי
לארצות-הברית. נסעתי ממקום
למקום עם שקי-שינה, חייתי
עם היפים והלכתי לשמוע
קונצרטים של רוקינרול

גבריאלי. כי מרים גבריאלי, שחקנית תיאטרון וקולנוע, היא חתיכת-חיים. את יכולה לראות את זה באופן שבו היא נראית. בעיניה הכחולות המרצדות כעיני ילדה צעירה, בגופה הדשן, השופע. את יכולה לשמוע את זה באופן שבו היא מדברת. בדברים שהיא אומרת. יש לה מה להגיד. אני זוכרת שפעם,

עיתונאים אחרים לקדום הקריירה המיקצועית שלה וזה נדיר, נדיר מאוד. אחר-כך ישבתי לצידה באולם-ההקרנה. היא לא ראתה אותי, היא לא ראתה אף אחד — היא היתה כל-כך מרוכזת בסרט של בנה, שהוקרן על המסך. ראיתי אותה כוססת ציפורניים, מתרגשת, גאה. ואז ידעתי, שהגיע הזמן לראיין את מרים

יא טילסנה והזמינה אותי לחזות בהקרנה של בנה, ישי גבריאלי, שזכה בפרס על סירטו „אוטיסט“. אני מכירה אותה לפחות עשר שנים, והיא מעולם לא הזמינה אותי להקרנה של סרט שלה או לפרמיירה של הצגה שלה. בכלל, מעולם לא ביקשה ממני שאכתוב עליה מילה בעיתון. מעולם לא ניצלה את קשריה איתי או עם